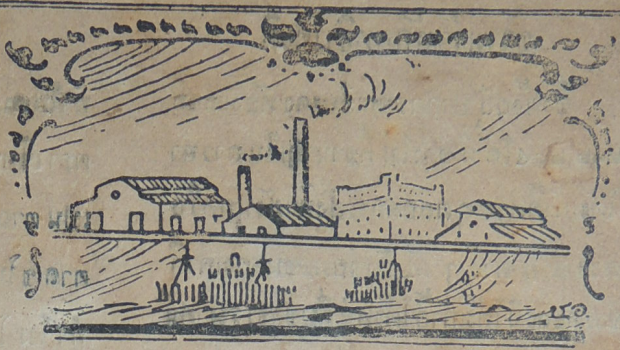


นาย อหฺมตฺ บินฮัดยิมฮามัดนุรฺ เจ้าของ ผู้จัดการ และ บรรณาธิการ



โรงตอชดก

๑ หุขุเข หักสงฆฤตางค์ ส่าฆคฺคิ วุฑฺฒิสำริการะ



กรรมกร

สปีรฆานหุขิต, สือฆาหนุสิกตอสฺต

ปีที่ ๒ เล่ม ๑๗ วันเสาร์ ที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๖

เป็นหนังสือออกรายสัปดาห์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ชัยมงคลถนนบำรุงเมือง

สำนักงานห้องแถวในวงเวียน เลขที่ ๒๙๐๓ ถนน ๒๒ กรกฎาคม

ก็ราคาแพงของแพง หรือมีคนไหน
 ก็ตั้งราคาแพงๆ ง่ายๆ อย่างน้อยๆ ย่อมมา
 ขึ้นไปถึงพันบาทหมื่นบาท นักเล่น
 การเห็นวิธีง่ายที่คนจนๆ อย่างพวก
 กรรมกรที่มีรายได้เพียงเดือนละ ๒๐-๓๐
 บาทหรือผู้ที่มีฐานะอ่อนแอ จะทำการค้า
 ขายหรือเช่าอยู่ได้ แต่ที่ทำได้ไม่ได้
 เพียงแต่อาศัยอยู่ใต้ถุนบ้าน ก็เข้าเงา
 นี้โดยมากไม่ใคร่ค้ากว่าห้อง ๓๐๐ บาท
 ส่วนท่านที่มั่งมีหรือมีกำลังฐานะพอจะ
 ทำการค้าขายได้ ก็ไม่เอาอีกเหมือนกัน
 คอยหมั่นหาวิธีที่จะทำมาบ่นหลังคน
 มีการให้รู้ให้ลืม โดยคิดเอาดอกเบี้ย
 อย่างแพง ซึ่งในคืนเขาเรียกว่าวัด
 เด็ดเนื้อ หรือพูดเด็ดเนื้อของเพื่อน
 มนุษย์ที่ยากจนๆ ให้เหลือแต่กระดูก
 ๒ เจ้าของโรงงานยอมให้มีผู้ผูก
 ขาดตัดตอนไป และผู้ผูกขาดตัดตอน
 ก็ไปทำกำไรเรื่อยๆ เข้า อย่างพูด
 เด็ดเนื้อ เด็ดกระดูกดำแดง ในข้อ ๑ อีกต่อ ๑
 เช่นผูกขาดตัดตอนมา ราคาเพียง ๑๐-
 ๑๒ บาท มาขายราคาถึง ๒๐-๓๐ บาท
 ดังนั้นเป็นคน
 ข้างนี้ ได้ทำแบบตัวอย่างงั้นจะมีมากกว่า

กรรมกร

๕๕ คนไม่ทันเวลาพูดกับเจ้าคุณ
 บรรณานุกรม อธิษฐานกับพระคางคกที่อีก
 ครั้ง ๓ ว่าเจ้าคุณเห็นดีอย่างไร?
 เจ้าคุณจึงนั่งดูภายในห้องมนุษย์เจ้าชาย
 ขลุ่ยเด็ดเพื่อเพื่อนมนุษย์ที่ยากจนเกิน
 อย่างสบาย จึงอยู่ การที่เจ้าคุณทำ
 ไปนั้น เป็นการสละยกเจ้าคุณอย่าง
 ห้าง แต่เจ้าคุณจะไม่นึกถึงความ
 ทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันบ้าง
 เจียวหรือ เราเห็นว่าเจ้าคุณก็มีใจ
 เปนมนุษย์ เหมือนกับมนุษย์ธรรมดา
 คนหนึ่ง และเราว่าเจ้าคุณมีความ
 ดำรงจะจิตใจดี เรื่องนี้ได้ แต่
 หากว่าเจ้าคุณจะพูดว่า "ถ้าฉันไม่ยอม
 ให้เขารับหมิ่นผูกขาดตัดตอน ฉันก็เป็น
 อธิษฐานไม่ได้เพราะเงินเดือนไม่พอ" ดัง
 เราได้พูดไว้ในเล่ม ๖ ถ้ากระนั้นเราก็เห็น
 จะต้องยอมจำนนพูดกับเจ้าคุณอีก ไม่ได้
 ต่อไปละ
 ๓ เจ้าของโรงงานคิดเห็นภาษีโรง
 ฐาน เรียกว่าเข้าให้แพงเพื่อขาดเซย
 แต่เดี๋ยวนี้เจ้าของโรงงานหาวิธีคิดเห็น
 ภาษีโรงฐานอีกอย่างหนึ่งคือ เก็บค่า
 เข้าแพง แต่ทำไปเสร็จเก็บเงินให้ถูก
 ดงมากกว่าที่เก็บเงินไม่จริง เมื่อเจ้า

กรรมกร

พนักงาน ไปดูโรง หรือได้ถาม
 ผู้เข้าที่อื่นไปเสร็จเก็บเงินให้ดูและ
 ต้องพูดไปตามใบเสร็จ ถ้าพูดไปตาม
 ที่เจ้าของโรงงานเก็บไปจริง ก็เปน
 เหตุทำให้ไม่เปนที่พอใจของเจ้าของ
 โรงงาน และมักต้องถูกเรียกค่าเช่า
 ให้แพงขึ้นไปอีก เพื่อเปนการขาดเซย
 มีคนผู้เข้าก็คงได้มีความรักบุญจน
 ดังกับอยู่ไม่ได้หรือมีเงินก็ถูกไล่ให้ไป
 ที่เดียว และยังมั่งคั่งอีกหนึ่งคือ ที่แรก
 ๑ จะเห็นหาความเดือดร้อนของพวก
 กรรมกรที่มีรายได้ห้อย และทนายทวาร
 ผู้ยากจน
 ๒ เมื่อค่าเช่าแบบบางคนไทยยกพร้อมทั้ง
 ที่จริงคงทำมากค่าเช่าในท่าเดที่ที่หมด
 ประโยชน์ได้บ้าง
 ๓ เมื่อคนไทยมีทางค้าขายแพร่หลาย
 มากขึ้น ภาวะแห่งความยากจน หรือ
 นักแดงเชิงภาพก็จะลดน้อยถอยลงไป
 ๔ เมื่อรัฐบาลได้บังคับ ทนายทวาร
 ให้มีลักษณะที่มั่นคงว่า มีแรงมีใจ
 ไว้ให้รัฐบาลใช้, ก็, เมื่อเปนเช่น
 ภาษีสองรัฐบาลก็มากขึ้น จักคิด
 จักทำอะไรก็จักได้รับผลดี ทนายทวาร
 ก็จักเต็มใจช่วยเหลือ
 ๕ เงินผลประโยชน์ของรัฐบาลคือ
 ค่าภาษีโรงฐานที่จักไม่ตกต่ำ โดย

การรวมท

บ้านเมืองจึงจะรวมเป็นหนึ่ง
 พวาทตามฤทการ
 มาตรา ๔ ชายใดเข้ามาตั้งให้เบเนอมาศย์
 ถิ่นนาพระพิพิมณัดียา ถัดและ
 มันบง อาก ลอบบ่นไปเถื่อน
 โดยทจรติไซ ทำนว่า มันคอร
 ถูกตดและได้ตรงเสียไม่ห้อย
 บ เพื่อไม่ให้ใครดูเยงอย่าง
 ต่อไป

มาตรา ๕ ชายใดอายุเบเน พ้อคนแม่คนเดื่อ
 ก็ที ถ้าและมันบงอาก ชมชื่น
 เด็กใน บาน จนตคอกย๘-๘
 ขอมอยู่ไม่ได้ไซ ทำนว่าให้
 จับตัวมันที่ตคอกชบดต้องเหตุ
 เสีย แดง ใน เมอง อย่างพอย๘
 ๘๕วัน เด็กทำ นำ มนศร
 ษณัดวไรบรียไปอย่าให้แสด

พาดกรง เพราะเบเนมันคนกต
 มาตรา ๖ ผู้ใดอินตงตัวหาเดยงชีพทง
 หนึ่งดีอพิมพ ถ้าเดมมันเขาเรื่อง
 พงชวอดว จัน ตอถวง ให้คน
 ติดจน ต่มทองไซ ทำนว่า
 ให้เอากระตาด หนึ่งดี อพิมพ
 หนึ่ง แสไฟ เขาสงบดให้คน
 ออก มันหนีให้ ตาย ตกไปตาม

กันเสียจึงจะขอบคอร
 มาตรา ๗ ผู้ใดอินตงวันหาเดยงชีพใน
 ทงชายก หากมันนออดดี ข้าง
 เกินไปจนถ่มเหตุว่าเบเนแม่มมต
 พ้อหมอ หลอก ถง คน ทำน
 ว่าคอร จับตัว มันตองใน นวยา
 ใน วันเสีย ให้จัน ตาย ตก ไป
 ตมยา ตัวเชอไรคจะไต่ไม่
 ถ้าเวปใจ เพราะคัมมันโกหก

กถก
 (ยังมีตอแต่ไม่รู้อะไรในเล่มอะไร)



แอดงกบรวรนาธิการ
 หนึ่งดี อพิมพ ๑๐ ประจำวัน
 เด็กที่ ๘ เดือนนี้ ซึ่งจวนำเงอว่า
 “เรื่องฎีกาของราชวทร โรงพิมพได้
 เข้านัดิต เขามาได้ไว้กับเดดงกบรวร
 ณาธิการ ที่ถูกเบเนตงมคอ ตองอิน
 เรื่องฎีกาของราชวทร นำ๒๕๔-๒๕๕ จน
 ถึงคำดำ ดำเนาฎีกาครั้งที ๑ ของ นาย
 นอน อุมถรทัน แด็ก พกติก กอบไป อาน
 ดำเนาฎีกา นำ ๒๕๐ ส่วน นำ๒๕๑ ส่วนบาย
 บอว่าเรื่องฎีกาของราชวทร มันผิด ที่
 ถูกเบเนเรื่องพระบรมราชวินิจฉัยเรื่องพระ

การรวมท

เทพยณ แต่ส่างมากไม่มบอดเของ
 ฉนวนผู้อานจงไปรอดให้ชอย

หนึ่งดี อพิมพ
 หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ
 หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

หนึ่งดี อพิมพ

ต้องคอยเป็นไปของประเทศไทยเราเวลานี้

ว่าเป็นอย่างไร? ใครเป็นผู้กระทำให้เจริญหรือเสื่อมอย่างไร? และเราจะหาวิธีหยุดหรือกำจัดด้วยวิธีไหน ความเจริญจึงจะมีต่อประเทศไทยชาติกำลังเจริญมากสมัยนี้ของเราได้ ขอให้ท่านทราบได้เถอะว่า เป็นสมัยของสังคมอย่างเดียวยังจะปรารถนาอยู่พักพิงไม่ไหวหรืออีก อ้ายตัวเด็กหนุ่มนั้นก็พอจะพอแล้ว แต่อ้ายตัวเด็กหนุ่มที่ไม่หอนจะทำอย่างไร เพราะมันเห็นว่าการพูดปะปนปะปนมันไม่คุ้มเหมือนกันอย่าง.....

มีคนมาพูดให้ฟังว่า หนังสือพิมพ์พวกนี้ได้ไป มันไม่ทำอะไรกับเราได้ พงศาดำอันไหนฉบับนี้ตรงๆ คำพูดอย่างนั้นหน้าพังใหม่? แต่เขาพูดก็ไม่จริง เพราะเป็นคนที่เขมรกัน ถ้าคิดตรงเมื่อไรก็คงเห็นใจกันสักวัน ถ้าโลกไม่สนก็จะต้อง ความสุขของเขาอีกความ

สุขของเราแต่ถนัดก็ เขาจะไปไหน เพราะชีวิตของเราพอกเข่ากรรมกรได้ตั้งจิตอุทิศให้แผ่นดินชาติพดด้งถึงที่เขากรรมกรนั้นใช้ก็แต่ผู้ทรงไว้ซึ่งยุติธรรม

หตัก เรื่อยอย่างท่านพูดมานั้น ควรชี้ตัวเบ่งท่าหนักอันนั้นกันทีเดียว ถ้ามีหตักที่จะยืนกันได้แล้ว เราอีกคนก็แต่เราจะต้องพูดกับท่านผู้ใหญ่ดูแต่จะได้ผลอย่างไรนั้นมันอีกคนหาหนทาง

เจ้าของหนังสือสยามพาณิชย์ได้ส่งเล่มปีที่ ๓ ประจำเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ มาให้ เป็นสมบัติของห้องสมุดเรา

พาทะทางอากาศ เป็นสิ่งที่ไม่พึงทำให้มีผู้ทรงสาม ถึงจะมีภัยต่างๆ เพราะบุคคลส่วนมากยังไม่คุ้นเคยพอ ซึ่งไป เช่นเดียวกับรถไฟในสมัยก่อนๆ ก็มีน้อยคนที่รู้จักใช้รถไฟ เป็นพาหนะ คนมีผู้โดยสาร เป็นตัวอย่างมากจนและปราศจากภัย ความกลัวซึ่งมีประจำ

คือบุคคลที่หายไป ทั้งในสมัยนั้นรถไฟ เป็นพาหนะที่เร็วที่สุด ในสมัยนั้นใครๆก็ไม่กลัวภัยจากรถไฟ แกร่งไฟก็ยังมีความสบายๆ ส่วนเครื่องบินในสมัยนั้น เป็นพาหนะที่เร็วที่สุด และปราศจากภัย อันอื่นอันมาก แต่บุคคลส่วนมากก็ยังไม่วายที่จะตั้งดีว่ายังมีภัยอยู่มาก ขอถือโอกาสนี้ชี้ตัวอย่างให้เห็นว่าประเทศไทยสมัยนี้มีผู้โดยเสารวมเพียงได้

๑) ฝ่ายชาย มีนายพลโท กรมหลวงอิศริยกุลมเดส ซึ่งมีพระชนมายุถึง ๖๘ พรรษาแล้ว ได้เสด็จขึ้นโดยลำพัง ด้วยพาหนะทางอากาศหลายครั้งหลายหน ทั้งผู้ที่มีกิจธุระต้องไปทางค้าขายซึ่งมีอยู่ในมณฑลภาคอีสาน ได้ใช้พาหนะทางอากาศกับ

๒) ฝ่ายหญิง มีพระนางเจ้าอุบลราชธานี พระราชเทวี ซึ่งมีพระชนมายุถึง ๖๒ พรรษาแล้ว ยังพอพระทัยใช้พาหนะทางอากาศ ส่วนหญิงอื่นนั้น มีอีกเป็นจำนวนมาก ๓) เด็กหญิงและเด็กชายนั้น ได้เคย

การวิกรม

มีอย่างต่ำ เพียงชาย ๑๒ ปี ที่ชอบใช้ พาพระทางอากาศ ส่วนเด็กที่มีอายุ มากกว่า ๑๒ ปี มีเงินจำนวนมาก เหมือนกัน

๔) พระสงฆ์

ก) วันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๕ พระศรีวิสุทธิวงศ์ วัดเบญจมบพิตร ได้ใช้เครื่องบินขีปนาวุธ ๑ เป็นพาหนะทางอากาศ สมบัติเวอร์ พระมหามงคล เมื่อถึงพันแล้วท่านกล่าวว่า "พระมหามงคลนำตัวหมิงมิก ถ้าผู้ที่มีได้จากอากาศออกจากรัฐได้เสียใจในภายหลัง เมื่อได้เห็นกองทัพเล็กที่ซ่อนใจ

อยากได้สมบัติความงามของพระมคคนอีก,

ข) วันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๕ พระครูโพธิพิริตต์ วัดป่าไร่ จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีอายุถึง ๘๘ ปี และเป็นที่นับถือของชนในจังหวัดสุพรรณบุรีทั่วไป ได้ใช้พาหนะทางอากาศพร้อมกับพระปลัดพอน ซึ่งเป็นปลัดของ ท่าน สมทบวิเจตน์ เมืองสุพรรณบุรี และสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี พร้อมด้วย

ด้วยพระครูวิชัยพร, พระปลัดเชย, พระหิณ, วัดบวรนิเวศน์ รวม ๔ องค์ ได้ขึ้นโดยลำโพงเครื่องบิน ขีปนาวุธ ๑ สมทบวิเจตน์ และสมเด็จพระปลัดพอน เมื่อพระธรรมวิภากราม ซึ่งมีอายุ ๖๘ ปี กัดบดงมาถึงพันดินแล้ว ท่านได้กล่าวว่า "แน่ใจแล้วว่า พาหนะทางอากาศจะย่นหนทาง ให้มณฑลภาคอีสานอยู่ติดขอบพระนคร เข้ามาเพิ่มขึ้นมาก และท่านยืนยันที่จะใช้พาหนะทางอากาศทุกเมื่อ

ขอท่านทั้งหลายจงพิจารณา จะเห็นได้จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วว่า พาหนะทางอากาศยกย่นจริยธรรมเพียงใด



ท่านผู้ใหญ่บางคนซึ่งเราไม่ยกออกนามท่านใน ท่านพูดว่า ประเทศเรามีเป็นหมื่นเป็นแสนโคตมเป็นหมื่นไปทั้งนั้น แม้หนังสือพิมพ์จะพูดจะตะโกนอย่างไร มันก็ไม่ไหว

การวิกรม

เขาจึงนำเอาคำพูดของท่านมาคิดดู ก็ออกจะเห็นจริง เพราะเท่าที่หนังสือพิมพ์จะพูดจะว่าอย่างไรก็ไม่เห็นมันไหนไหน เพราะมันเห็นว่าหนังสือพิมพ์พูดมันก็ไม่เป็นเหมือนเขากระบอกที่หัว ถ้าเขาเอามาให้คำพูดของเขาเองก็ไม่กระบอกที่หัวมันได้ หรือหน้าพระพิฆเนศที่ขานที่มันก็เข้าไป ถ้ามันอ้ายพวกทูลกระหม่อมด้วยประการใด ๆ ให้นำ พระพิฆเนศที่ขานไปกลายแปรปรดกตั้งได้ ฟัง มันให้ทลายลงไปนั้นแหละอ้ายพวกทูลกระหม่อมพวกมัน จึงจะขยาดเกรงกลัว

แต่คาถาอย่างนี้ที่พูดกันจะแค่เท่าไรมันก็ยังไม่สุดก็ต่อไว้ไว้ซึ่งพระเทศน์ซึ่งเขาวิดิษด้วยอะไรแต่ส่วนเมืองไทยยังไม่ใครมีผู้เอาใจกว้างไว้บ้าง แต่ก็ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติเท่าไร เพราะผู้ไปเอาไปใช้ด้วยกำลังคนตัว

การที่เรานำพุดมานั้นขอให้ท่านผู้มีวิจรรย์ญาณของเอาไปคิดดูที่ว่าประเทศของเราเป็นหลุมเป็นบ่อเป็นโคลน

เบนคมนั้นเพราะเหตุไร? และจะช้อยันหาข้อแก้ไขอย่างไร? ประเทศชาติของเรากำลังจะวราภรณ์ได้ ขอให้พิจารณาให้ถี่ถ้วน

แต่ถ้าหากว่าเขาเห็นว่าการจะระเบิดเขาใหญ่ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในพันดินให้หนักโดยไม่มีเห็นมีประโยชน์อะไรเอามากๆ เสียอีก ๒-๓ ลูก ก็พอจะทำให้พืนที่ของประเทศไทยเราวราภรณ์เรียบร้อยก็ได้ เพราะเวลานเรายังเห็นว่าแผ่นดินจะเกิดคือพอจะเรียบร้อยได้ ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป

หมูนมมีผู้มาบนกับเขาว่าไม่เห็นการวิกรมการพูดถึงเรื่องกระทรวงทหารเรือเลย เราขอออกอากาศใจจะพูดอีกเหมือนกัน เพราะกระทรวงทหารเรือ ทุกวันนี้ก็ยังอยู่ ไซ้ว่าจะสร้างกัน เรียบร้อยไปแต่เมื่อไร ความจริงเราได้เขียนเรื่องเตรียมจะพูดแต่ตั้งในกรมหลวงสมุหราชฤทธิมนตรี เสนอพระองค์ท่านมาตั้งพระชนมชีพตั้งแต่เราก็กายกับพระอื่น จึงเป็นอันไม่ได้พูดจนถึงกับมีผู้เคอะเขิน ออกพัก แต่เขาขอมีคำเอาไว้รอดู

ท่าน เสด็จมา บัดนี้ ค่ะ โหม่งว่า ท่านจะ จิตกร
ไปอย่างไร

+ + +
แต่ เมื่อ พูด ถึง กระทรง ทหาร เรือ เตื่อ
ทำให้ เรา ตอง นึก ถึง พระ วิมาน ยี่ สุนทร กับ
พระ แสง สิริ อภิการ เพราะ ไม่ได้ สมนทาน กับ
ท่าน นาน แล้ว เรา จึง เขา นำ กระ ตา ของ
เรา นี้ แห่ จะ เบน โด ถาก เยี่ยม เยี่ยม สมนทาน
กับ ท่าน ว่า เจ้า คุณ และ คุณ พระ เวตถา เหน
จะ สบาย ดี นะ ขอรวิบ

+ + +
เจ้า คุณ วิมาน ๑ เวตถา น เห็น จะ ่าง
กร ว่าง งาน ลง บ้าง แล้ว นะ ครบ เพราะ ไม่
ได้ ทำ นำ ที่ บวกรักษา ทาร กับ ไคร หรือ
เจ้า คุณ จะ มี เดศ นัย ไป รม นาทา เปน กุณ ขอ
ให้ ไคร อีกร กระ ฌม ก็ ไม่ ทราบ แต่ ถ้า
ว่าง ๑ กระ ฌม อียกร จะ ให้ เจ้า คุณ ไป ชุด
กรรง เทพ ๑ วิมาน มา สมนทาน กับ ใหม่ เพราะ
วิมาน พูด แดก อากาต ฌม ยัง ขอบใจ ๕๕
ทาว วิช ใหม่ แดก ได้ ดี นึก ได้ เงิน ๓๓ ยัง
เหลือ อยู่ อีกร ๕๐๐ ไม่ ใ้ หรือ กระ ฌม เห็น
ว่า พอ จะ ออก พุด กัน ได้ อีกร ๕-๕๐๓
+ + +
อ้อ! คุณ พระ แสง ก็ เหม่อ นกับ ๕๕

แต่ มี สดหมาย ไป ขอ พบ ตัว เถร ทรง จมถอง
กับ อุด่า ให้ ไป ดำ นึก งาน เอง คราว นั้น จน
อัน นี้ ดู เงียบ ธิไป ไม่ได้ พบ กับ กัน นาน
ฌม ขอ เตื่อ ไป เยี่ยม สมนทาน ใหม่ บ้าง ๕๕ เพราะ

คุณ พระ คุย ว่า ๕๕ เรือ ทรง ของ กระ ทรง ทหาร
เรือ ดี เวตถา เบน อยู่ ว่าง ๑ ขอ ยอ ให้ ฌม พัง
บ้าง ได้ ใหม่ คุณ พระ เคย พุด ไว้ ว่า ถ้า
กรรมกร อียกร ๕๕ คุณ พระ จะ เปน ผู้ บอกรให้

+ + +
คุณ พระ อายา สกฤติ การ เค็ย คน สำ
ราย หรือ ไฉน ฌม เคย พยา กร กับ ว่า จะ เปน
เจ้า คุณ นน ฌม ไป แต่ คุณ พระ ขอบ ๕๕
หาทาง เติง แก่ คิว ใหม่ คง ได้ เปน ชิน กับ คุณ พระ
+ + +
เจ้า คุณ พิพัช ๑ สมน ทัด ก่อ สร้าง บ้าน
ของ ว่าง ๆ ทำ ไม่ ได้ สว่าง ชิน ใหม่ หรือ
ราช การ ไม่ ว่าง จึง สร้าง ไม่ ได้ อยู่ กระ ทรง
ทหาร เรือ ก่อ ก่อ สร้าง อะไร ฌม ขอ เคือน
ให้ เตื่อ เตื่อ เล็ก ไคร สร้าง ชิน ไว้ พอ
อาก วิมาน ๕๕ ไป พดง
+ + +



ไถกีย บุปญา-วิศัณนา

คุณ ดีว — ทำ ไม่ เต็ม ยัน มี ผู้ ฌม ยม การ ๕๕
ฌม กัน เปน อัน มาก
หนุชวาน — เพราะ เขา อียกร จะ แสง ชิน โย
กับ ชาว กอวาง ตั้ง

คุณ ดีว — ทำ ไม่ ผู้ ตั้ง จึง เติง ตรอก ๑
หนุชวาน — เพราะ เขา ไม่ อียกร พบ หน้า
เจ้าคุณ

คุณ ดีว — ทำ ไม่ ๕๕ ตรอก จึง เติง ฌม ๑
หนุชวาน — เพราะ พอ กคน ขอ ทาน ไม่ เตื่อ ยก
เปน ฌม ไคร

คุณ ดีว — บุคต ที่ เปน ฌม เขา มาก เมื่อ
เติง ฌม ฌม ครว ทำ อย่างไร ๑

หนุชวาน — คอวรมัง รอด บุก ทอด ให้ เรือ
ปรีอ ฌม ผู้ ฌม พุง คตบ ฌม
คุณ ดีว — เขา ว่า เจ้า พัก งาน คตบ ที่ ทำ
การ อ่า เกอต่าง ๆ มี ทำ งาน

ข้า หรือ อีกร ก็ คง อยู่ ฌม ทอดาน
ยัง เห็น มี พัก งาน พนท ๕๕
บ้าง ที่ เปน เช่น นั้น ๑

หนุชวาน — มี ๕๕ กับ พนท งาน บวกร ๕๕
ก็ ทำ กร ๕๕ มาก เพราะ ฌม
เอา ถึง ไป แล้ว เปน นาน ยัง ทำ
จิต ฌม เหน่น ให้ ฌม ๕๕ ไม่ ได้

คุณ ดีว — เขา ว่า ผู้ ๕๕ นม ถือ ค่ำ สมน อิม
เช่น คิว ดี เติง จะ ปก กรอง
สวกร ของ พระ พุด เจ้า ไม่
เหมาะ นม ก็ อีกร ๑

หนุชวาน — ไม่ เหมาะ เบรียบ ตั้ง เช่น
นาย ฌม ๕๕ เพท ๕๕
จะ กระ ทำ กร ทำ คิว ฌม ๕๕
โดย ไม่ เปน ฌม คราย ฌม ๕๕
แพท ทำ นน ๕๕ ๕๕

กรรมกร

๒ คนบางคนคอยทักเฝ้า
จาก วาสนกร ทหารเกณฑ์
ไม่ ต้อง เรี่ยกร้อ ให้ มา และ
ไม่ ต้อง ลง บัญชี เดย
๓ พระภิกษุ ที่ ไม่มี
ส่ง และ ศักดิ์ และ ไม่ ได้ เหม
ปรีชาญ กับ ทั้ง ต่อม เนรมิต
กรรม ไม่ ต้อง เรี่ยกร้อ ให้ มา
ยิ่ง ก็ ว่า การ อ่า เกอ แต่ ให้
นาย อ่า เกอ ส่ง เจ้าพนักงาน ไป
ได้ ตาม รายนาม ที่ เจ้า อ่า เกอ
หรือ ผู้ ปกครอง ดำเนิน ส่ง ซึ่ง
แต่ ก็ เขา ลง บัญชี ได้
๔ ผู้ ที่ ชื่น ใน ความ บก
ครอง อัน นอน เช่น นก
เรี่ย ใน โรง เรี่ย น ต่าง ๆ
เป็น ต้น ถ้า นาย อ่า เกอ
เห็น ว่า ไม่ เรี่ย กร รายนาม จาก
ผู้ ปกครอง จะ ส่ง ออก ว่า ดัง
นี้ ไชรี ก็ ให้ ทัก ได้ ไม่
ต้อง เรี่ยกร้อ ให้ มา แต่ คง
เอา รายนาม มา ลง บัญชี
๕ คน ที่ ต้อง ราชทัณฑ์
อยู่ ใน ที่ คู่ มั่ง ไม่ ต้อง
เรี่ยกร้อ ให้ มา ให้ ผู้ ปก

ครอง เรี่ยกร้อ จำ ส่ง รายนาม มา
๖ บุคคล ใน หมาย เดช
๓-๔-๕ นั้น ถ้า ปราบ กิจ
ว่า เป็น ผู้ ที่ มี ภูมิ ต่ำ เนตกาม
มาตรา ๒๐ อยู่ ใน อ่า เกอ อัน
ให้ นาย อ่า เกอ ได้ รับ รายนาม
ส่ง รายนาม ไป ให้ นาย อ่า เกอ
ตาม ภูมิ ต่ำ เนตา ของ ผู้ นั้น
จตุกร ลง บัญชี จำ รับ ซึ่ง
ฐิเบยร เป็น คน กอ ง เกิน อตรา
ใน อ่า เกอ ตาม ภูมิ ต่ำ เนตา นั้น
ผู้ ได้ คิด ขัด เพราะ ความ บวญ
เจ็บ หรือ ดย เทุ ได้ ๆ
ก็ ที่ ไม่ สามารถ จะ มายิง
ที่ ว่า การ อ่า เกอ ตาม นก ต้อง
ให้ บิด ทหรือ มรดก หรือ ญาติ
ที่ ดสนิท หรือ ผู้ เดยง ดู ปก
ครอง แทน บิดา มารดา น
มา แทน ตัว และ ส่ง เดง หลก
ฐาน ให้ แน่ ชัด
ถ้า ไม่ มี ผู้ มา แทน หรือ
ผู้ ซึ่ง อัง จำ มา แทน ส่ง เดง
หลัก ฐาน ให้ เป็น ที่ พอ ใจ
ของ นาย อ่า เกอ ไม่ ได้ ก
นับ ว่า หัก เดยง ขัด ซึ่ง

มาตรา ๑๘

ประติษฐิศุคนธา

ถ้า ตั้ง ห้าง ๑๐๗ ถึง ๑๑๑

กน เยาวราช ตั้งแยก วัดตึก กรุง เทพ ๑

เจ้า ของ ห้าง ประติษฐิศุคนธา ได้ ตั้ง

บัญชี ตั้ง ของ

๑ หมัก ต้า ของ เด็ก ๑ โหล

๒ ,, แดง ของ เด็ก ๑ โหล

๓ ,, เขียน เด็ก ผ่า (มารก กิ่ง อิง) ๑ ของ

๔ ,, ต้า ทวา (แดง คม อิง) ๑ ของ

เรา ได้ รับ ไว้ เด็ก โดย ความ ชอบ ใจ

หมัก ต้า อย่าง น เป็น ของ บริษัท อิต เบอ

มัย แอด ต้า ได้ มอบ ให้ แก่ ประติษฐิศุคน

ธา เป็น เอเยน ต้า มี ตรา แม่ว เป็น ออก น ต้า

นิชย ใน สยาม แต่ ผู้ เดยง และ ประติษฐิ

ศุคนธา เคย มี ชื่อ เดยง เกยร ศุคน ดั่ง น ก

เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๔๕๒ ได้ รับ เหยยร จาก วัด

ซึ่ง นก ๑ ไป ประภาศ เกยร ศุคน ที่ พิศุคน โถก

ปี พ.ศ. ๒๔๕๔ ได้ รับ รวาง วัด ซึ่ง นก ๑ กับ

ไป ประภาศ เกยร ศุคน เด เงิน ๑๐๐ บาท

ที่ กรุง เทพ ๑ ปี พ.ศ. ๒๔๕๔ ได้ รับ

วาง วัด ซึ่ง นก ๑ เหยยร ของ ก่า กับ ไป ประ

ภาศ เกยร ศุคน ที่ พิศุคน โถก ปี พ.ศ. ๒๔๖๐

ได้ รับ รวาง วัด ซึ่ง นก ๑ เหยยร ของ ที่ พิศุคน โถก

เทวตทักยัตถย

ตาม รายงาน แจ้ง ตกรม โรง พก ทา หุรี คน

เลข ที่ ๒๓๗ และ บัญชี ของ ห้าง ดัง ทุก ๆ

โรง จำ นำ เรือง ของ แดง ต้า เด็ก และ พร พย

ของ รูป พรรณ ของ นาย นิน เมเนเน ต้า ถูก

ไช้ ชยา และ อ่า วราย ถัก ถอด และ ว ไม่ ย

ไป เมื่อ ครั้ง นาย หุ่น นาย เรือ ญาติ ของ

นาง จด หรือ อุ่น และ นาง จด หรือ อุ่น (นาม

ตัก ถัง อีชา) ห็น ไป จาก บ้าน อาย ยาย อยู่

เย็น เป็น คู่ หน้า วัด เดียม จน บัด นี้ ยัง ไม่

ได้ ของ ถอด นาง จด หรือ อุ่น บ้าน บาง กอ

แหลม ถ้า ใคร พบ ของ ถอด ได้ เท่าไร จะ

ให้ รวาง วัด ร้อย ละ ๒๕ บาท ได้ มี รัช ฉัพ

รับ ไว้ พร พย เรา ใจ ถัก ไป ยก ไว้ กับ ใคร

หรือ ชื่อ ก็น เข้า ไป ให้ มี น อ้น ตราย ต่าง ๆ

แถลงการณ์

ตำแหน่งงานของเราบัดนี้ได้ย้ายมา
 ตั้งอยู่ที่วงเวียนถนน ๒๒ กรกฎาคม ห้องเลข
 ที่ ๒๕๐๓ ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร
 ใดๆผู้เคยทำการติดต่อ โปรด
 ส่ง หรือ ไปติดต่อที่สำนักงานซึ่ง
 แจ้งไว้ มีชื่อ นามของเรา (บ.ก.ก.) ซึ่ง
 เคยใช้นาม เต็ม โน เมื่อมีจดหมายถึง
 ใดๆ เราเห็นว่าต้องเขียนยืดยาว บัด
 นี้เราได้ แก่นามของเราเป็นตราแทนการ
 ใช้นาม เต็ม นาม นั้น เราได้ย่อลง ดังนี้
 "นายอหัมदनู" กับตราสำหรับ ประ
 ทิปที่ดังปลกหนึ่งคือแต่ก่อนใช้ตราศรีสัมมติ
 บัดนี้เราได้เปลี่ยนของเราเป็นรูปดีเห็ดยม
 ข้างบน มีอักษรขอมว่า "นะโมพุทธายะ"
 ตรง กกลาง มี ดาว ๔ ดวง ข้างล่าง มี อักษร
 ไทย ว่า "ไม่ถึง ที่ไม่ตาย" ฉะนั้นบรรดาผู้
 จำหน่าย หนังสือ ของเราพึง ทราบ ตาม
 แจ้งมานี้ และหนังสือพิมพ์ของเราได้
 เจริญแพร่หลายขึ้นโดยลำดับ หวังใจว่า
 จะ เป็น หลักฐาน นั้น คงต่อไป ฉะนั้นจึง
 เปิดโอกาสให้แก่ท่านผู้ มีความ ประสงค์
 จะ ดึงแจ้ง ความ ใน หนังสือ พิมพ์ กรรม กร
 ด้ แต่บัดนี้ เป็นต้นไป โดยวางระเบียบ

อัตราค่า ดึงแจ้งความ

ดึง ๑ ปี				
๑	หน้า	๒๐	บาท	ต่อ ๑ เดือน
	ครึ่ง	๑๒	" "	" "
๑	"	๘	" "	" "
๔	"			
ดึง ครึ่ง ปี				
๑	หน้า	๒๕	บาท	ต่อ ๑ เดือน
	ครึ่ง	๑๕	" "	" "
๑	"	๑๐	" "	" "
๔	"			
ดึง ๓ เดือน				
๑	หน้า	๓๐	บาท	ต่อ ๑ เดือน
	ครึ่ง	๒๐	" "	" "
๑	"	๑๕	" "	" "
๔	"			
ดึง น้อยกว่า ๓ เดือน				
๑	หน้า	๔๐	บาท	ต่อ ๑ เดือน
	ครึ่ง	๓๐	" "	" "
๑	"	๒๐	" "	" "
๔	"			

บ.ก.ก.